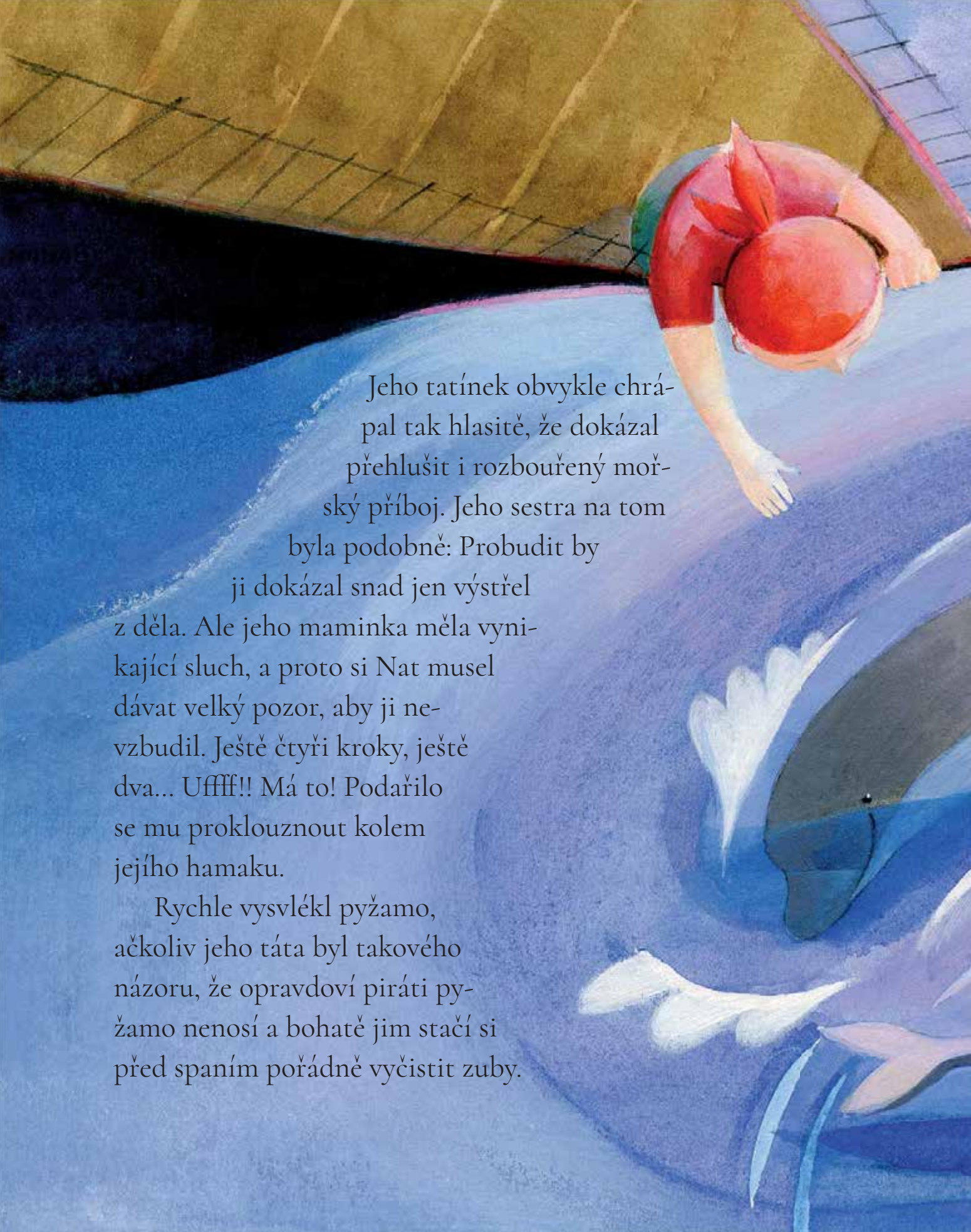

Kapitola první

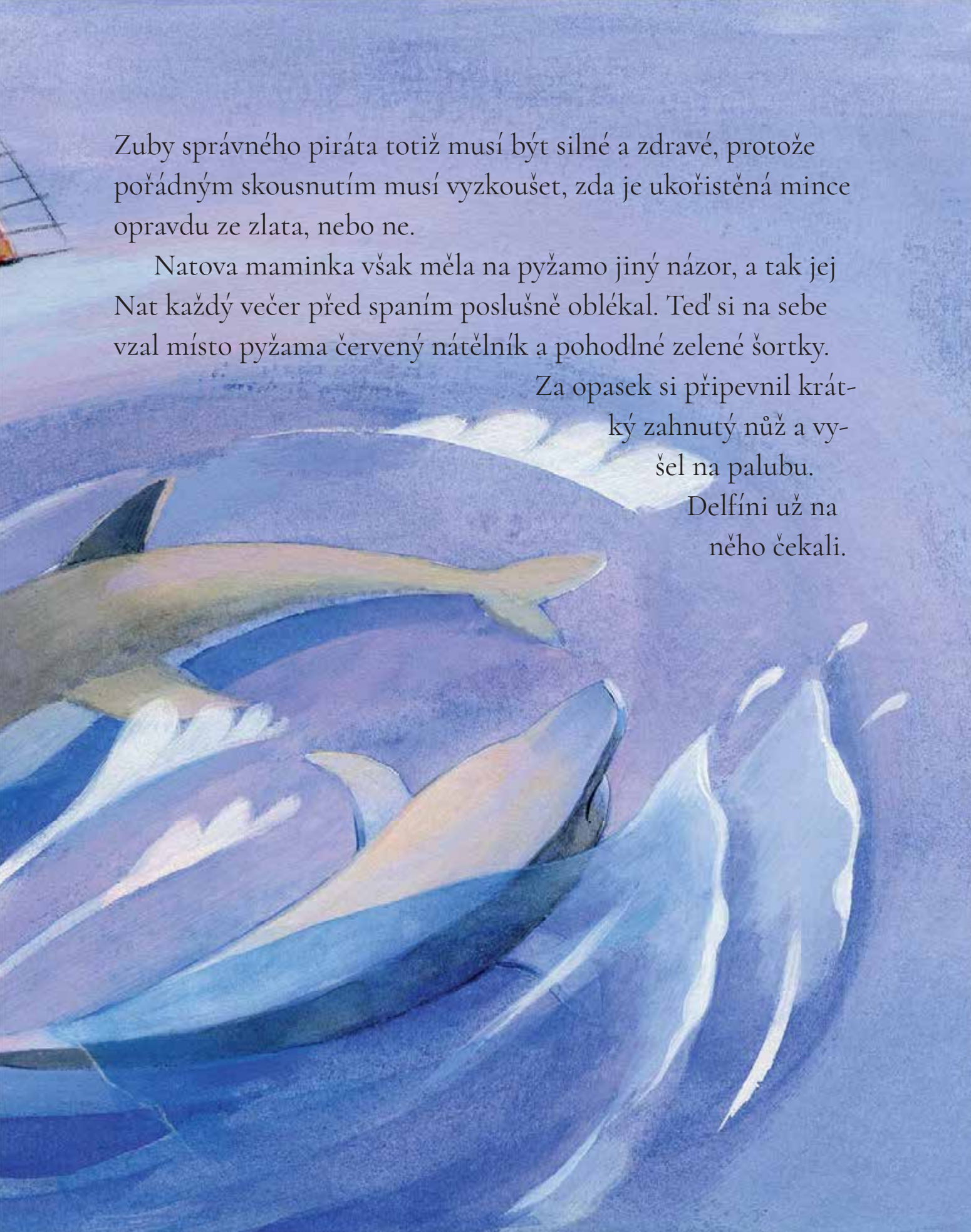
*ve které Nat závodí s delfíny, uloví velkou rybu
a dostane od maminky záhadný klíč*

Malý pirát Nat se probudil za svítání. Nejprve se poškrábal za uchem, potom hlasitě zívá a nakonec neochotně otevřel oko. Pohlédl na oblohu, a když zjistil, že slunce ještě spí, převalil se na druhý bok a zavřel oči. Stačilo málo a Nat by znovu usnul, kdyby si včas nevzpomněl, že na něj čeká něco velmi důležitého. Vyskočil tedy z houpací sítě, jako když do něj strelí. Pomaloučku a po špičkách se plížil kolem okolních nocležníků.

Jeho tatínek obvykle chrápal tak hlasitě, že dokázal přehlušit i rozbouřený mořský příboj. Jeho sestra na tom byla podobně: Probudit by ji dokázal snad jen výstřel z děla. Ale jeho maminka měla vynikající sluch, a proto si Nat musel dávat velký pozor, aby ji nevzbudil. Ještě čtyři kroky, ještě dva... Uffff!! Má to! Podařilo se mu proklouznout kolem jejího hamaku.

Rychle vysvlékl pyžamo, ačkoliv jeho táta byl takového názoru, že opravdoví piráti pyžamo nenosí a bohatě jim stačí si před spaním pořádně vyčistit zuby.

The background of the page is a watercolor illustration of a shark and a dolphin swimming in the ocean. The shark is on the left, and the dolphin is on the right, both rendered in shades of blue, green, and yellow. The water is depicted with soft, blended colors of blue and purple. In the top left corner, a small portion of a ship's mast and rigging is visible.

Zuby správného piráta totiž musí být silné a zdravé, protože pořádným skousnutím musí vyzkoušet, zda je ukořistěná mince opravdu ze zlata, nebo ne.

Natova maminka však měla na pyžamo jiný názor, a tak jej Nat každý večer před spaním poslušně oblékal. Teď si na sebe vzal místo pyžama červený nátělník a pohodlné zelené šortky.

Za opasek si připevnil krátký zahnutý nůž a vyšel na palubu.

Delfíni už na něho čekali.

Jakmile ho uviděli, radostně mu zabublali na pozdrav.

„Je vidět, že se opravdu nebojíš!“ zapískali delfíni a zapleskali ocasey o vodu.

„Já a bát se? Dávejte si pozor na pusy!“ Zakřičel Nat jazykem delfínů a svým pirátským nožem zašermoval švih-švuňk ve vzduchu.

Na rozdíl od rodičů, kteří znali jen jazyk ptáků, dokázal Nat mluvit všemi jazyky moře. Nejčastěji používal obecnou řeč, díky které se dokázal domluvit s každým obyvatelem tropických moří – od malých barevných rybiček až po obrovské žraloky. S nimi se však bavil nerad, protože byli moc namyšlení.

„V klidu, kamaráde. Nikdo by si přece nepomyslel, že jsi zbabělec,“ chlácholil ho Fintík, mladší z delfínů. „Ha! Mluv za sebe!“ pronesl jeho starší bratr Filda a šibalsky zamrkal. „Já jsem si nebyl zrovna jistý, jestli ten prcek náhodou nedostane strach.“ „Jak se máš, kamaráde?“ zeptal se Nata. „Dáme závod k útesu?“

Nat se hrdě narovnal a vypnul hrud. „Určitě! Tentokrát vás nechám daleko vzadu! Ale kdo bude rozhodčí?“

„No kdo jiný než já?“ zamručel ospale hlas a zpoza lodi vykoukla nejlepší Natova kamarádka a kmotřička, velká chobotnice Matylda. Protřela si růžovými chapadly očka a zívla: „Příště si dejte závod radši až po snídani. Nate, podej mi prosím ten tvůj nůž. Pohlídám ti ho, aby sis jím náhodou neublížil.“

A teď pozor, všichni na místa! Jste připravení? Odpočítávám: sedmnáct čárek, čtrnáct řas, pět chobotnic... ááá start!“ Ouvej, to byl ale závod! Kolik napětí a emocí!

Jestli si Matyllda myslela, že moře v tuto dobu ještě spí, to byla na omylu. Když závodníci odstartovali, na skále vedle pirátské lodě usedli věrní fanoušci Nata: želva, mořský šnek, dvě houby a dvě hvězdice.

„Do toho, do toho, Natéé! Kupředu!“ povzbuzovali s nadšením fanoušci. Avšak po chvíli se obezřetně schovali za skálu. Podobný závod už proběhl podruhé, a tak věděli, jak to asi dopadne, jestli Nat znovu prohraje... A to se bohužel stalo. Jako první doplavál do cíle Filda, hned po něm Fintík – a nakonec chlapec. Když Nat vystoupil na břeh, zlostí nad prohraným závodem kopnul do velké bílé mušle.

„Nebylo to špatné,“ prohlásila Matyllda a chapadly vyryla do písku další čáru. „Zlepšil jsi svůj čas o třináct metrů, dvě čárky a šest chobotniček.“

„Matyldo!“ vykřikl Nat, „ty přece neumíš počítat!“. Byl tak zklamáný a zároveň rozzlobený, že několikrát dupnul nohou do písku, což ale nemělo žádný efekt.

„Právě že umím počítat,“ odpověděla pyšně Matylda. „Sice ne po lidsku, to uznávám, zato po chobotnicku. Chceš si ještě zadupat, nebo půjdeme na ryby?“

Nat mrkl na Fildu a Fintíka. „Nic si z toho nedělej,“ zabublali jedním hlasem delfíni. „Ze všech kluků, které známe, plaveš nejrychleji. A jestli budeš chtít, můžeme si závod zase zopakovat.“

„Někdy jindy,“ přerušila je Matylda. „Teď jdeme s Natem na ryby! Mám totiž strašný hlad!“

„V rybaření taky nemám šanci. Udržím v rukách jenom jednu udici, zato ty jich můžeš mít v chapadlech klidně osm.“

„No jo, tak už přestaň s tím fňukáním!“ zabručela Matylda a šikovně shrábla z paluby udice. „Chtěl by sis to vyměnit? Ne? Tak toho nech. Ani nevíš, jak se mi ty chapadla navzájem pletou!“

Když Natova maminka Lizménie, které se říkalo Líza, uviděla velkou stříbrnou rybu, nadšeně zahvízdala. Upravila si na nose brýle a usmála se na chlapce.

„Natíku, jak jsi dokázal chytit tak velkou rybu?“ řekla s obdivem.

Nat se začervenal radostí, až mu na tváři naskočil ruměnc, což vůbec neměl rád. Měl zelené oči, které něžně hleděly do světa, ale občas se snažil házet po svém okolí hroživé pohledy. Jeho vlasy byly světlé jako mléko a nejradši je ukryval pod pirátským šátkem. S ruměnci si ale úplně poradit nedokázal, což ho občas vyvádělo z míry. V dnešním případě to však neřešil. Byl na sebe moc hrdý! Vždyť Matyldě nepomohlo ani osm udic! Nic nechytla, kromě staré rybářské sítě. Tentokrát mu prostě přálo štěstí. Sotva nahodil udici do vody, chytla se na háček velká stříbrná ryba a on sám, úplně sám, ji vytáhl z vody!

Maminka s podivem zavrtěla hlavou a vybrala ze své sbírky pánví tu největší, s červenou vyřezávanou rukojetí. Pak uchopila pirátský nůž, zručně rybu očistila od šupin a jedním rychlým řezem ji rozdělila na dvě části. A právě v tu chvíli si všimla, že se v rybím bříse skrývá nějaký malý zlatý předmět.

„U černé hlubiny oceánu! Natíku, to je přece klíč!“ zvolala plná údivu. „Podívej, jak je nádherně vyzdobený, jaké má různé vývrty. Přímo mistrovská práce!“

Pečlivě klíč očistila, dýchlá na něj jednou, dvakrát a podala ho Natovi.

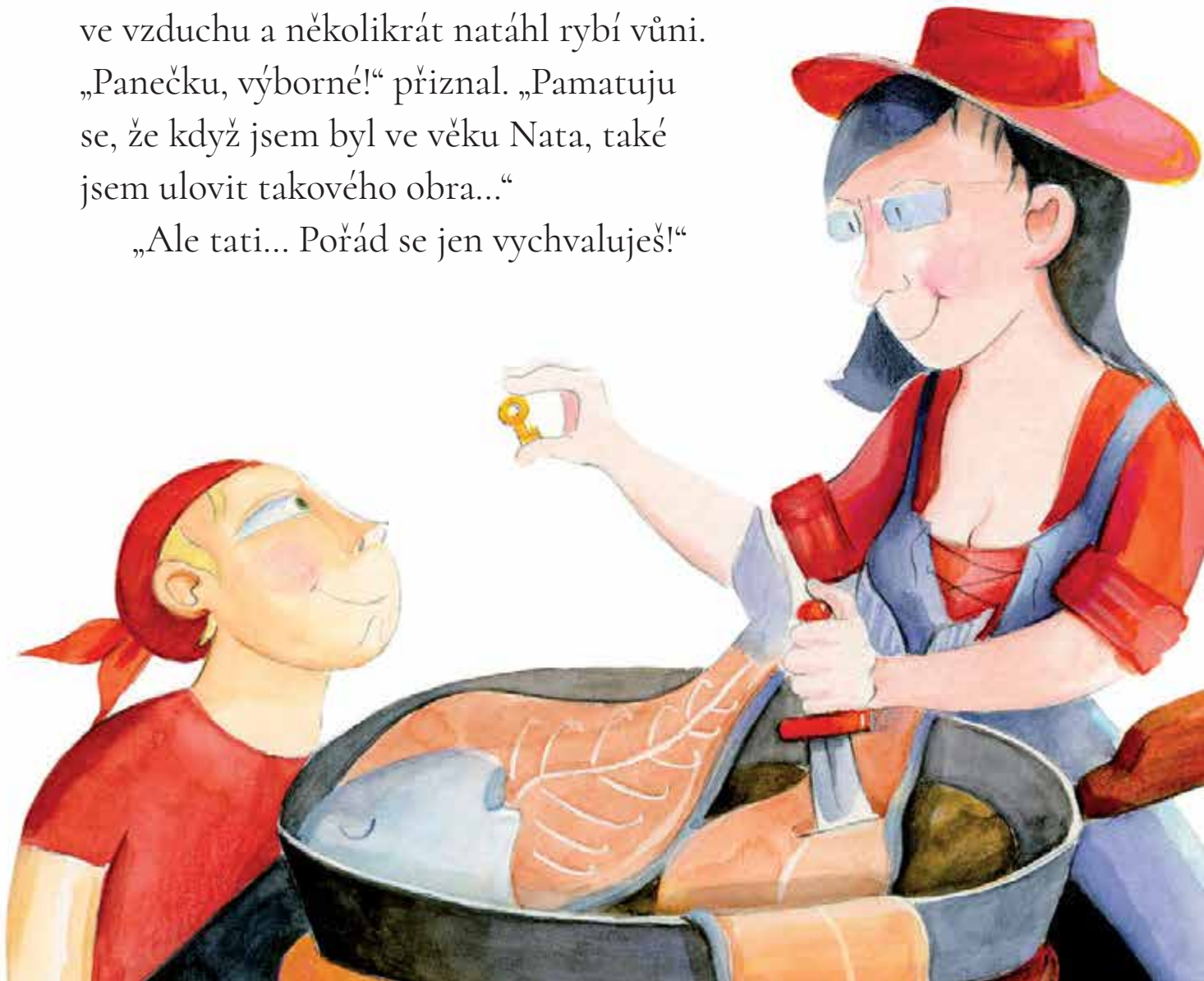
„Vem si ho, synku,“ řekla s úsměvem. „Je tvůj.“ Nat si klíč zaujatě prohlížel z obou stran. „Zeptám se kraba Zámečníka, do jakého zámku by mohl pasovat,“ rozhodl se malý pirát a schoval si svou kořist do jedné z hlubokých kapes. „Určitě bude vědět,

od čeho ten klíč může být.“

Lákavá vůně smažené ryby přivábila do kuchyně Natova tatínka, piráta Mirohněva. Velký, s černou bradkou, vkročil do kuchyně a na zádech mu visela malá Natova sestra Minondra neboli Miňka. Mrňavá pirátka se právě učila mluvit.

„Miro, podívej, jak obrovskou rybu chytil tvůj syn,“ chlubila se za Nata maminka s širokým úsměvem na rtech. „Je tak velká, že se neveleze ani na tu největší pánvičku, co mám!“ Táta zavětril svým velkým nosem ve vzduchu a několikrát natáhl rybí vůni. „Panečku, výborné!“ přiznal. „Pamatuju se, že když jsem byl ve věku Nata, také jsem ulovit takového obra...“

„Ale tati... Pořád se jen vychvaluješ!“

zamračil se Nat. „Pořád slyším o té velké rybě, ale nikdy jsi se mnou na ryby nešel!“

„Ne?“ zeptala se nedůvěřivě malá Miňka a zakousla se s chutí do rybí porce.

„No, máš pravdu,“ odpověděl Miro a s hlasitým křupnutím ukousl kus rybího ocasu. „Ale jak dobře víš, musím vydělávat na živobytí. Ale slibuju ti, že někdy spolu na ryby zajdeme. Kdo ví, možná jeden z nás uloví zrovna bílou velrybu...“

„Tu, kterou tak dlouho hledal děda Viliband?“ zeptal se zvědavě Nat.

„Ano, přesně tu, synku. Tu velrybu, na jejímž hřbetě nakreslil tvůj děda mapu. A víš přece, co bychom mohli podle té mapy najít, kdyby se to podařilo?“

No jistě! Jak by to mohl Nat nevědět?! Ta mapa přece vedla k úžasnému pirátskému pokladu!